

СЪДЕБНА ПРАКТИКА ПО ЗАКОНА ЗА АДВОКАТУРАТА

ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 12676/7.10.2011 Г. ПО АДМ. Д. № 11850/2011 Г. НА ВАС, V ОТДЕЛЕНИЕ

Решенията на адвокатския съвет подлежат на обжалване пред Висшия адвокатски съвет, чиито решения или откази подлежат на оспорване пред Върховния касационен съд.

Налице е специален процесуален ред за оспорване на решенията на адвокатския съвет пред изрично посочени органи, който изключва прилагането на общите правила на АПК и компетентността на административните съдилища.

Чл. 7, ал. 2 и 5 ЗА

Чл. 88, ал. 5 ЗА

Докладчик съдия **Мариета Милева**

Производството е по реда на чл. 229 и сл. във вр. с чл. 130, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частна жалба на Д. М. против определение № 2371/26.05.2011 г. на Административния съд – гр. С., с което подадената от Д. М. жалба против решение на С. адвокатски съвет по т. VI от протокол № 7/27.04.2010 г. е изпратена на Висшия адвокатски съвет по подведомственост. Жалбоподателката поддържа, че определението е недопустимо, тъй като е постановено след издаден от съда акт по същество, и неправилно – поради допуснати нарушения на материалния закон

и на съдопроизводствените правила. Моли определението да бъде обезсилено или евентуално отменено, и делото – върнато на първоинстанционния съд за продължаване на процесуалните действия.

Против същото определение е подадена частна жалба и от Р. К., който оспорва мотивите на постановения съдебен акт.

Всеки от жалбоподателите оспорва частната жалба на другата страна.

Отвeтникът – С. адвокатски съвет, не изразява становище по частните жалби.

Като взе предвид изложеното в частните жалби и данните по делото, Върховният административен съд, пето отделение, констатира следното.

Частната жалба на Р. К. е недопустима. Предмет на оспорване са само мотивите на съдебния акт, т.е. съображенията за неговото издаване, а не волеизявлението на съдебния състав, формиращо правен акт и подлежащо на оспорване по реда на чл. 229, ал. 1, т. 1 АПК. По тези съображения частната жалба следва да се остави без разглеждане, а производството по делото в тази част да бъде прекратено.

Частната жалба на Д. М. е допустима. Същата е подадена в срока по чл. 230 АПК от легитимирана

страна и против акт, преграждащ развитието на съдебното производство.

Разгледана по същество, частната жалба е неоснователна.

За да постанови обжалваното определение, съставът на Административния съд – гр. С., приема, че подадената от Д. М. жалба против решение на С. адвокатски съвет по т. VI от протокол № 7/27.04.2010 г., с което е отменено решение на съвета от 30.03.2010 г. за прекратяване на адвокатското сдружение „К.“, считано от 23.03.2010 г., и сдружението е прекратено, считано от 27.04.2010 г., не е подведомствена на съда, тъй като не е спазен предвиденият в Закона за адвокатурата (ЗА) ред за оспорване на решението. На това основание жалбата е изпратена на Висшия адвокатски съвет по подведомственост.

Тези изводи на съда са законосъобразни и се споделят от настоящия състав.

Правилно съдът приема, че не е компетентен да разгледа подадената от Д. М. жалба и последната следва да бъде изпратена за произнасяне на Висшия адвокатски съвет като компетентен орган. Предмет на оспорване е решение на С. адвокатски съвет. Съгласно разпоредбата на чл. 88, ал. 5 ЗА решенията на адвокатския съвет подлежат на оспорване по реда на чл. 7 ЗА. Цитираният текст предвижда обжалване на тези актове пред Висшия адвокатски съвет (чл. 7, ал. 2 ЗА), чиито решения или откази подлежат на оспорване пред Върховния касационен съд (чл. 7, ал. 5 ЗА). Следователно налице е специален процесуален ред за оспорване на решенията на адвокатския съвет пред изрично посочени органи, който изключва прилагането

на общите правила на АПК и компетентността на административните съдилища.

Ето защо, като достига до извода, че не е компетентен да разгледа жалбата и същата следва да се изпрати на овластения с изрични правомощия в този смисъл орган, съставът на Административния съд – гр. С., постановява акт, който кореспондира със закона.

Възражението, че съдът не е имал право да се произнася с оспореното определение, тъй като вече е постановил акт по съществуващото на спора, е неоснователно. Съгласно нормата на чл. 235, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) съдебният акт се обявява в регистъра на съдебните решения, който се води в деловодството на съда (чл. 50, ал. 1, т. 10 от Правилника за администрацията на районните, окръжните, административните, военните и апелативните съдилища). Това е редът за обявяване на волеизявленията на съдебния състав, който е от значение за валидността на съдебния акт. В случая единственият акт, подписан от съдебния състав и обявен по посочения по-горе ред, е оспореното определение. Други електронни файлове със съдържание на съдебен акт, необявени в съдебното деловодство, но разпространени в интернет, са без правно значение. С оглед изложеното неоснователно е и възражението за нарушение на нормата на чл. 246 ГПК, забраняваща отмяна или изменение на съдебния акт след обявяването му.

Основанието за оспорване на решението на адвокатския съвет и характерът на посочените в жалбата пороци на акта следва да бъдат взети предвид при решаване на правния спор по същество от компетентния

орган и съд. В този смисъл същите нямат отношение и не могат да променят изрично регламентирания в чл. 88, ал. 5 във вр. с чл. 7, ал. 2 и ал. 5 ЗА ред за оспорване на тези актове. Ето защо доводите на жалбоподателката, че след като са изложени съображения за нищожност на ре-

шението, редът по ЗА е неприложим, не може да бъдат споделени.

Поради всичко изложено настоящият съдебен състав приема, че оспореното определение е законосъобразно и не са налице основания за неговата отмяна, поради което следва да бъде оставено в сила.